

[ภัทรทิศา , ฤชดา หน้า 132-144]

การเล่าเรื่องในภาพยนตร์ที่กำกับโดยนวนพล อังรรัตนฤทธิ

Narrative in Film Directed by Nawapol Thamrongrattanarit

ภัทรทิศา บุษชะ. วิทยาลัยนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

ฤชดา เกิดดี. วิทยาลัยนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

Pattarativa Bussa. College of Communication Arts. Rangsit University

Krisasa Kerddee. College of Communication Arts. Rangsit University

Corresponding author, Email : bhat.butsa@gmail.com

Received: 16 October 2019 ; Revised: 14 April 2019 ; Accepted: 18 July 2019

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์วิธีการเล่าเรื่องและจัดหมวดหมู่ตระกูลภาพยนตร์ในภาพยนตร์ที่กำกับโดยนวนพล อังรรัตนฤทธิ งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยศึกษาตัวบท (Textual Analysis) ด้วยวิธีการวิเคราะห์ภาพยนตร์ขนาดยาว (Feature Film) จำนวน 6 เรื่อง ได้แก่ ภาพยนตร์เรื่อง 36 เรื่อง Mary is happy, Mary is happy เรื่อง The Master เรื่อง ฟรีแลนซ์ ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ เรื่อง Die Tomorrow และเรื่อง Girl's Don't Cry

ผลการวิจัยพบว่า การเล่าเรื่องในภาพยนตร์ทั้ง 6 เรื่องมีลักษณะร่วม ดังนี้ (1) แก่นเรื่องเกี่ยวเนื่องกับการค้นหา (2) โครงเรื่อง มีโครงสร้างเป็นไปตามโครงสร้างสามองก์ (3) ตัวละครมีลักษณะกลมหรือเห็นได้รอบด้าน (4) ความขัดแย้ง พบความขัดแย้งภายในจิตใจของตนเองในภาพยนตร์ทุกเรื่อง (5) ฉาก เป็นฉากประดิษฐ์ สถานที่ใช้ในเมือง โดยอิงยุคสมัยตามเนื้อเรื่อง (6) ผู้เล่าเรื่อง พบ 2 ประเภทเป็นหลัก ได้แก่ ผู้เล่าเรื่องที่ไม่ใช่ตัวละครในเรื่องแบบไม่แสดงทัศนคติ และผู้เล่าเรื่องที่เป็นตัวละครในเรื่องแบบตัวละครหลัก

ด้านตระกูลภาพยนตร์พบว่าลักษณะตระกูลที่พบมากที่สุด คือ ภาพยนตร์ตลก ศิลปะ และสารคดี ทั้งยังปรากฏลักษณะร่วมของตระกูลในภาพยนตร์เรื่องเดียวกันด้วย ลักษณะร่วมที่พบมากที่สุดคือภาพยนตร์ตลกกับศิลปะ รวมทั้งยังมีการข้ามประเภทภาพยนตร์ อันได้แก่ มีลักษณะแบบภาพยนตร์สารคดี (Non-fiction) แทรกอยู่ในภาพยนตร์ที่เป็นเรื่องสมมติ (Fiction)

คำสำคัญ : ภาพยนตร์ , การเล่าเรื่อง

Abstract

This research aims to analyze the narrative method and sort out the genres of films directed by Nawapol Thamrongrattanarit. In addition, it is a qualitative research by means of studying the textual analysis of 6 feature films, including 36; Mary is Happy, Mary is Happy; The Master; Freelance the Movie; Die Tomorrow; and Girl's Don't Cry.

For the research results, it was found that the aforementioned films have the common characteristics as follows: (1) Core story relates to searching; (2) Most of the plot consists of a three-act structure (3) Most of the characters are rounded or well-rounded; (4) In terms of conflict, inner conflict is found in all films; (5) In terms of setting, most of the scenes are artificial scenes, while the places are cities based on the period of the plot; (6) In terms of narrator, 2 major types of narrators are found, including impersonal narrator and first-person narrator

In term of the film genres, the most common genres are comedy, art film, and documentary. It is observed that one film can share some characteristics of each genre. The comedy and art film appear these shared characteristics mostly. There is also a cross between genres such as a non-fiction film featuring a fiction story.

Keywords : Film , Narration

ความเป็นมาและความสำคัญ

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, น. 867-868) ได้ให้คำจำกัดความของภาพยนตร์ไว้ว่าภาพยนตร์คือภาพฉายด้วยเครื่อง ทำให้เห็นเป็นภาพเคลื่อนไหวได้ หรือหนังซึ่งแทนเป็นศัพท์ภาษาอังกฤษได้หลากหลายคำ เช่น Cinema Film Motion Picture Movie เป็นต้น แต่ไม่ว่าจะใช้คำใดๆ แทน คำศัพท์นี้ก็มักมีกระบวนการบันทึกภาพ แล้วออกฉายในลักษณะภาพเคลื่อนไหวที่เปลี่ยนแปลงไปตามเหตุการณ์หรือเรื่องราวต่างๆ ทั้งที่เกิดขึ้นจริง เสมือนจริง หรือเป็นไปตามจินตนาการของผู้สร้าง จึงนับเป็นศาสตร์แขนงหนึ่งที่อุดมด้วยเทคนิค กลวิธี การสร้างสรรค์ การคัดเลือก รวมทั้งการขัดเกลาจากผู้ผลิต ผ่านกระบวนการที่รายล้อมไปด้วยความถึงพร้อมจากศิลปะอย่างเป็นระบบ ทั้งยังเป็นสิ่งประกอบสร้างที่ช่วยรองรับความมีอยู่ของอารมณ์ ความนึกคิด อุดมนิสัย และพฤติกรรมบางประการของมนุษย์ นอกจากนี้ยังเป็นเครื่องมือเพื่อแสดงความคิดเห็นได้เป็นอย่างดี ด้วยเหตุนี้เองจึงมีผู้ส่งสารส่วนหนึ่งเลือกใช้ภาพยนตร์เป็นสื่อกลางในการกระจายวัฒนธรรมที่ตนรังสรรค์ขึ้น โดยผู้ส่งสารเหล่านี้มีชื่อเรียกแตกต่างกันไป ตามแต่หน้าที่และความสามารถ ไม่ว่าจะเป็นค่าย ผู้อำนวยการสร้าง ผู้ผลิต นายทุน รวมทั้งผู้กำกับภาพยนตร์ หรือ Director ซึ่งมีหน้าที่ควบคุมดูแลการถ่ายทำภาพยนตร์ให้เป็นไปตามบทบาทที่เหมาะสม

นวนพล อารังรัตนฤทธิ์ คือหนึ่งในผู้กำกับชาวไทยที่มีคุณสมบัติครบตามที่กล่าวมาข้างต้น นอกเหนือจากผลงานการกำกับแล้ว เขายังเป็นนักเขียนและผู้เขียนบทภาพยนตร์อีกด้วย จากทั้งประสบการณ์การเขียนและผลงานต่างๆ จึงรับประกันได้ในระดับหนึ่งว่าเขากำกับภาพยนตร์ได้ดีเยี่ยม ทั้งยังคงลายเซ็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว และความเป็นตัวตนได้อย่างไม่น่าเชื่อ ซึ่งผลงานด้านภาพยนตร์มีมากมายหลายสไตล์ โดยมีภาพยนตร์หลายเรื่องได้รับรางวัล เช่น ภาพยนตร์เรื่องฝรั่งเศส (FRANÇAIS) ได้รับรางวัลรองชนะเลิศ รางวัลรัตน์ เปสตันยี จากงานเทศกาลภาพยนตร์สั้นครั้งที่ 13 ภาพยนตร์ CHERIE IS KOREAN ได้รับรางวัลชนะเลิศ รางวัลรัตน์ เปสตันยี จากงานเทศกาลภาพยนตร์สั้นครั้งที่ 14 (ไทยพีบีเอส, 2555)

ด้านภาพยนตร์ขนาดยาวเรื่องแรก ได้แก่ เรื่อง 36 ก็ได้รับรางวัล NEW CURRENTS AWARD ร่วมกับ KAYAN ของ มารียม นาจาฟี (MARYAM NAJAFI) จาก BUSAN INTER NATIONAL FILM FESTIVAL ประเทศเกาหลีใต้ (นวพล อังรรัตนฤทธิ์, 2560ก)

นับจากนั้นนวพลได้เผยแพร่ผลงานด้านภาพยนตร์ขนาดยาวอย่างต่อเนื่อง ได้แก่ ภาพยนตร์เรื่อง Mary is happy, Mary is happy (พ.ศ. 2556) ภาพยนตร์เรื่อง The Master (พ.ศ. 2557) ภาพยนตร์เรื่อง ฟรีแลนซ์...ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ (พ.ศ. 2558) รวมทั้งภาพยนตร์เรื่อง DIE TOMORROW (พ.ศ. 2560) และ ภาพยนตร์เรื่อง Girl Don't Cry (พ.ศ. 2561) ซึ่งล้วนแต่ได้รับรางวัลและออกฉายตามเทศกาลภาพยนตร์อย่างต่อเนื่อง (นวพล อังรรัตนฤทธิ์, 2561ข)

ด้วยรางวัลและการได้รับคัดเลือกให้เข้าฉายตามเทศกาลภาพยนตร์ต่างๆ รวมถึงเอกลักษณ์การกำกับเฉพาะตัว ทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษามุมมอง แนวคิด กลวิธีในการนำเสนอและวิธีการสื่อสารถึงผู้ชม รวมถึงสารที่นวพลต้องการสื่อออกมาผ่านผลงานการกำกับ ผ่านการวิเคราะห์การเล่าเรื่องที่ปรากฏในภาพยนตร์ขนาดยาวว่านวพลให้นิยาม สรรค์สร้าง และกำหนดความหมายของเรื่องเล่าสู่ผู้ชมได้อย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

- 1) เพื่อวิเคราะห์การเล่าเรื่องในภาพยนตร์ที่กำกับโดยนวพล อังรรัตนฤทธิ์
- 2) เพื่ออธิบายตระกูลภาพยนตร์ในภาพยนตร์ที่กำกับโดยนวพล อังรรัตนฤทธิ์

ขอบเขตการวิจัย

ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตเนื้อหาที่จะนำมาวิเคราะห์เป็นภาพยนตร์ขนาดยาว (Feature Film) ที่กำกับโดยนวพล อังรรัตนฤทธิ์ มีภาพยนตร์ที่ผ่านเกณฑ์จำนวน 6 เรื่อง ได้แก่ ภาพยนตร์เรื่อง 36 ภาพยนตร์เรื่อง Mary is happy, Mary is happy ภาพยนตร์เรื่อง The Master ภาพยนตร์เรื่อง ฟรีแลนซ์ ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ ภาพยนตร์เรื่อง Die Tomorrow พุ่งนี้ตาย และภาพยนตร์เรื่อง Girl Don't Cry โดยกำหนดขอบเขตระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลตั้งแต่เดือนกันยายน พ.ศ. 2560 ถึงเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2562

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

สำหรับการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยอาศัยทฤษฎีเรื่องเล่า (Narrative Theory) เพื่อโยงเข้าสู่ปัญหา นำวิจัยและใช้วิเคราะห์ข้อมูล โดยทฤษฎีเรื่องเล่า (Narrative Theory) มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช สาขาวิชานิเทศศาสตร์ (2548) กล่าวไว้ว่า การเล่าเรื่อง (Narration) หมายถึงการเล่า ไม่ว่าจะเรื่องนั้นจะจริงหรือแต่งขึ้น ซึ่งเรียกเรื่องเหล่านี้ได้ว่า เรื่องเล่า (Narrative) แม้การเล่าเรื่องดูเหมือนการเป็นเหตุการณ์สามัญ แต่แท้จริงแล้วมีการศึกษาอย่างเป็นระบบ และพัฒนาเป็นทฤษฎีมากมาย รวมเรียกการศึกษานี้ว่า “ศาสตร์ของการเล่าเรื่อง” (Narratology) อันประกอบไปด้วยองค์ประกอบสำคัญ ได้แก่ แก่นเรื่อง เรื่องราว โครงเรื่อง ตัวละคร ความขัดแย้ง ฉาก และผู้เล่าเรื่อง

ทั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีสัญญานวิทยา (Semiology) เป็นเครื่องมือในการอธิบายองค์ประกอบในการเล่าเรื่อง เพื่อให้การอธิบายชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยกาญจนา แก้วเทพ (2541) ได้อธิบายว่าสัญญานวิทยาแปลมาจากคำว่า Semiology ในภาษาอังกฤษ ถอดความหมายจากรากศัพท์เดิมได้ว่า “ศาสตร์แห่งสัญญาณ” (Science of sign) ซึ่งคำว่าสัญญาณ (Sign) หมายถึง สิ่งที่สร้างขึ้นเพื่อให้มีความหมาย (Meaning) แทนของจริง (Object) ในตัวบท (Text) และในบริบท (Context) เช่น ในบริบทของสังคมตะวันตก แหวนหมั้นนั้นถือเป็น

สัญลักษณ์แทนความผูกพันระหว่างชายหญิงคู่หนึ่ง

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังใช้ทฤษฎีตระกูลภาพยนตร์ (Film Genre) เนื่องจากเป็นทฤษฎีที่ใช้จำแนกประเภทภาพยนตร์โดยยึดถือส่วนประกอบของเนื้อหาเป็นหลัก ได้แก่ ลักษณะตัวละคร ความขัดแย้ง ฉากเหตุการณ์ แบบแผนของโครงเรื่อง และแก่นเรื่อง ดังนั้นภาพยนตร์ที่จัดให้เป็นตระกูลเดียวกันก็คือภาพยนตร์ที่มีลักษณะของส่วนประกอบข้างต้นร่วมกัน โดยกฤษดา เกิดดี (2010, Exploring the King of Thai Film Genres : A Study of Thai Films, 2005-2009, อ้างถึงในอภิสิทธิ์ ปุราสาชิต, 2554) ได้จำแนกตระกูลภาพยนตร์ในภาพยนตร์ไทยออกเป็น 13 ตระกูล ได้แก่ ผจญภัย สัตว์ เด็ก อาชญากรรม สืบสวนสอบสวน แฟนตาซี ประวัติศาสตร์ ต่อสู้ด้วยศิลปะป้องกันตัว ชีวิต รัก สะท้อนปัญหาสังคม สยองขวัญ/หนังผี ตลก

อีกแนวคิดหนึ่งที่ผู้วิจัยใช้จำแนกประเภทภาพยนตร์ก็คือแนวคิดเกี่ยวกับสูตร (Formulaic Elements) โดยเบอร์เกอร์ (1992) อ้างถึงในกฤษดา เกิดดี (2558) ได้นำเสนอองค์ประกอบสำคัญ 10 องค์ประกอบ ที่เรียกว่าสูตร หรือองค์ประกอบของแบบแผน (Formulaic Elements) ซึ่งช่วยให้อ่านตระกูลภาพยนตร์ได้ง่ายขึ้น โดยมีองค์ประกอบ ดังนี้ เวลา สถานที่ วีรบุรุษตัวประกอบ ผู้ร้าย โครงเรื่อง แก่นเรื่อง เครื่องแต่งกาย อาวุธยานพาหนะ ซึ่งองค์ประกอบทั้งหมดหรือบางส่วนจะนำมาใช้เพื่อหาความคล้ายกันของภาพยนตร์โดยภาพยนตร์ที่มีองค์ประกอบทั้งหมดหรือบางส่วนคล้ายกันจะเป็นภาพยนตร์ตระกูลเดียวกัน

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดระเบียบวิธีวิจัยเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหาในภาพยนตร์ จากการคัดเลือกภาพยนตร์ 6 เรื่อง ที่กำกับโดยนพพล อังรรัตน์ฤทธิ์ ซึ่งพิจารณาจากภาพยนตร์ขนาดยาว (Feature Film) เพื่อศึกษาลักษณะการเล่าเรื่อง องค์ประกอบ แบบแผน สัญลักษณ์ และตระกูลภาพยนตร์ที่ปรากฏในภาพยนตร์ของนพพล อังรรัตน์ฤทธิ์

สรุปผลการวิจัย

จากวัตถุประสงค์และคำถามนำวิจัย ทำให้ผู้วิจัยพบว่าองค์ประกอบการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ที่กำกับโดยนพพล อังรรัตน์ฤทธิ์ มีลักษณะเฉพาะและสัมพันธ์กับตระกูลภาพยนตร์อย่างมีนัยสำคัญ อันสร้างให้ผลงานการกำกับของนพพลมีเอกลักษณ์ เป็นที่จดจำ ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปผลตามวัตถุประสงค์การวิจัย 2 ข้อ ดังนี้

1. การเล่าเรื่องในภาพยนตร์ที่กำกับโดยนพพล อังรรัตน์ฤทธิ์

จากการศึกษาภาพยนตร์ทั้ง 6 เรื่องพบว่าแก่นเรื่องและโครงเรื่องเกี่ยวข้องกับการค้นหา มีโครงสร้างการเล่าเรื่องเป็นไปตามโครงสร้างสามองก์ มีเพียงเรื่องสั้นในภาพยนตร์เรื่อง Die Tomorrow ที่อาจลดทอนช่วงพัฒนาเหตุการณ์และภาวะคลี่คลาย เหลือเพียงช่วงเริ่มเรื่อง ภาวะวิกฤติ และช่วงยุติเรื่องราว แต่ก็ยังคงเป็นไปตามแบบแผนขององก์ นอกจากนี้ยังมีภาพยนตร์แนวสารคดีที่มุ่งเน้นปรากฏการณ์ทางสังคม ด้านตัวละคร ปรากฏทั้งตัวละครหญิงและชาย แต่เป็นผู้หญิง โดยใช้เครื่องแต่งกายทั้งตามยุคสมัยและยูนิฟอร์ม ตัวละครในเรื่องมักประสบภาวะสับสนในตัวเอง ดังนั้นการเล่าเรื่องจึงเน้นให้ตัวละครก้าวข้ามภาวะวิกฤติจากจิตใจของตนเองโดยผ่านเหตุการณ์สำคัญบางเหตุการณ์ ฉากเป็นฉากประดิษฐ์ ใช้สถานที่ในเมือง ช่วงเวลาที่เรื่องดำเนินเป็นปัจจุบัน และใช้ผู้เล่าเรื่องที่ไม่ใช่ตัวละครในเรื่องแบบไม่แสดงทัศนคติของตนเอง โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.1 แก่นเรื่อง

แก่นเรื่องพบว่ามีแก่นเรื่องที่หลากหลาย แต่จะเน้นไปที่ด้านปัญหาวัยรุ่น (Coming of Age) อย่างเรื่อง Mary is happy, Mary is happy และ Girl Don't Cry ที่สะท้อนให้เห็นภาวะและความนึกคิดของวัยที่กำลัง

จะก้าวข้ามเป็นผู้ใหญ่ด้านภาพยนตร์เรื่อง 36 และฟรีแลนซ์ ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ มีแก่นเรื่องที่ตัวละครมีทัศนคติในการดำเนินชีวิตเป็นปัจเจก มีกรรมมองโลกในแบบของตนเอง ส่วนภาพยนตร์เรื่อง Die Tomorrow เน้นแงคิด คือ มีเนื้อหาในเชิงความคิดที่ให้นัยสำคัญต่อผู้ชม มุ่งนำเสนอในบางแง่มุมหรือสภาวะให้ชัดเจนขึ้น นำเสนอในรูปแบบที่ทำลายต่อการตีความ โดยทุกเรื่องมีแก่นเรื่องหรือความคิดหลักที่เชื่อมทุกปัจจัยในเรื่อง ทำให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน สอดคล้องเป็นหนึ่งเดียวกัน และสัมพันธ์กับประเภทภาพยนตร์ ส่วนภาพยนตร์ สารคดีอย่างเรื่อง Girl Don't Cry ที่ถ่ายทอดสังคม ความสัมพันธ์ และความนึกคิดของวัยรุ่นยุคปัจจุบันและ The Master ที่นำเสนอปรากฏการณ์การชมภาพยนตร์ในยุคสมัยหนึ่งและมุ่งนำเสนอวัฒนธรรมการชมภาพยนตร์

1.2 โครงเรื่อง

โครงเรื่องของภาพยนตร์ที่กำกับโดยนพพลเกี่ยวข้องกับการค้นหา ไม่ว่าจะเป็ภาพยนตร์เรื่อง 36 ที่ตัวละครเอกค้นหาสิ่งของ ความทรงจำและความสัมพันธ์ที่หายไป เรื่อง Mary is happy, Mary is happy ตัวละครเอกค้นหาความหมายของชีวิต เรื่อง The Master ค้นหาคำตอบให้แก่ ปรากฏการณ์หนึ่งที่เคยเกิดขึ้นกับวงการภาพยนตร์ไทยเรื่องฟรีแลนซ์ ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ ตัวละครเอกแสวงหาความสำเร็จจากการเอาชนะร่างกายของตนเอง เรื่อง Die Tomorrow นำเสนอปรากฏการณ์ความตาย นัยหนึ่งคือการค้นหา นิยามของคำว่า "ตาย" และวิธีรับมือรูปแบบต่างๆ เรื่อง Girls Don't Cry ค้นหาความหมายของชีวิตวัยรุ่นและวิถีการการมุ่งสู่ความฝันและความสำเร็จของวัยรุ่นในยุคหนึ่ง สำหรับโครงสร้างการเล่าเรื่องเป็นไปตามโครงสร้างสามองก์ คือ มีช่วงเริ่มเรื่อง ช่วงพัฒนาเหตุการณ์ ภาวะวิกฤติ ภาวะคลี่คลาย และช่วงยุติเรื่องราว มีเพียงเรื่องสั้นในภาพยนตร์เรื่อง Die Tomorrow ที่อาจลดทอนช่วงพัฒนาเหตุการณ์และภาวะคลี่คลาย เหลือเพียงช่วงเริ่มเรื่อง ภาวะวิกฤติ และช่วงยุติเรื่องราว แต่ก็ยังคงเป็นไปตามแบบแผนขององก์

1.3 ตัวละคร

ตัวละครที่พบมีอยู่ 2 ประเภท ได้แก่ ตัวละครที่แบนราบหรือมีมิติเดียว (Flat Character) คือ ตัวละครที่ลักษณะนิสัย หรือพฤติกรรมคาดเดาง่าย อันได้แก่ ตัวละครในภาพยนตร์เรื่อง The Master และตัวละครที่มีลักษณะกลม หรือเห็นได้รอบด้าน หรือมีหลายมิติ (Round Character) อันได้แก่ ตัวละครในภาพยนตร์เรื่อง 36 เรื่อง Mary is happy, Mary is happy เรื่องฟรีแลนซ์ ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ และเรื่อง Girl Don't Cry

อย่างไรก็ตาม แม้จะพบตัวละครทั้ง 2 ประเภทในภาพยนตร์ทั้ง 6 เรื่อง แต่จะเป็นตัวละครที่เห็นได้รอบด้านหรือมีหลายมิติมากกว่า ส่วนภาพยนตร์เรื่อง Die Tomorrow เนื่องจากนำเสนอในรูปแบบภาพยนตร์สั้น จึงต้องวิเคราะห์คาแรกเตอร์ของตัวละคร ซึ่งพบว่า มีบุคลิกที่เสริมส่งให้การเล่าเรื่องสมเหตุสมผลมากขึ้น ทั้งนี้ ตัวละครอาจมีมุมมองแตกต่างกันออกไปตามสภาพแวดล้อมและพื้นเพของแต่ละคน

1.4 ความขัดแย้ง

ความขัดแย้งที่ปรากฏในภาพยนตร์ที่กำกับโดยนพพลมีอยู่ 4 ประเภท ได้แก่ ความขัดแย้งภายในจิตใจของตนเอง ความขัดแย้งระหว่างบุคคล ความขัดแย้งคนกับสังคม และความขัดแย้ง คนกับธรรมชาติ แต่อย่างไรก็ดี ประเภทความขัดแย้งที่พบมากที่สุดคือความขัดแย้งภายในจิตใจของตนเอง โดยพบในภาพยนตร์ทั้ง 6 เรื่อง ดังนั้นจึงนับว่าภาพยนตร์ของนพพลมีความขัดแย้งภายใน (Internal Conflict) เสมอ ซึ่งจัดเป็นความขัดแย้งทางความรู้สึกที่เป็นปรักษ์ภายในจิตใจของตัวละครเอง สำหรับความขัดแย้งที่พบรองลงมาคือความขัดแย้งระหว่างบุคคล ความขัดแย้งคนกับสังคม และความขัดแย้งคนกับธรรมชาติ อันจัดอยู่ในความขัดแย้งภายนอก (External Conflict)

1.5 ฉาก

ฉากที่พบในภาพยนตร์ที่กำกับโดยนพพล ได้แก่ ฉากสิ่งประดิษฐ์ สถานที่ที่เป็นเมือง โดยพบในภาพยนตร์ทั้ง 6 เรื่อง โดยฉากสิ่งประดิษฐ์ซึ่งอิงกับยุคสมัยตามเนื้อเรื่อง มักพบในภาพยนตร์ไทย แล้วยังพบฉากธรรมชาติ ในภาพยนตร์บางเรื่อง ได้แก่ เรื่อง Mary is happy, Mary is happy และเรื่องฟรีแลนซ์ ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ นอกจากนี้ยังพบการใช้ฉากอื่นๆผสมผสาน กล่าวคือใช้ฉากช่วงเวลาหรือยุคสมัยเป็นปัจจุบันเสมอ แม้เรื่อง The Master จะพูดถึงเรื่องราวในอดีตกับผู้ใช้สัมภาษณ์ แต่ผู้ใช้สัมภาษณ์ก็แสดงความคิดเห็นที่เป็นปัจจุบัน

ทั้งยังปรากฏฉากแสดงสภาพทางสังคมและสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรมหรือทางวัฒนธรรมเสมอ เช่น ภาพยนตร์เรื่อง 36 ถ่ายทอดห้วงมิติทับซ้อนระหว่างโลกอะนาล็อกกับโลกดิจิทัลในยุคโลกาภิวัตน์ เรื่อง Mary is happy, Mary is happy ตีแผ่กฎระเบียบในสังคมกับทัศนคติและการแสดงออกของผู้ที่อยู่ภายใต้กฎเหล่านี้อย่างมีนัยสำคัญ เรื่องฟรีแลนซ์ ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ สะท้อนสังคมการทำงานที่เต็มไปด้วยการแข่งขันและทัศนคติของคนทำงานที่กลายเป็นเครื่องจักรโดยไม่รู้ตัว เรื่อง The Master ถ่ายทอดและบอกเล่าความเป็นไปของวงการภาพยนตร์นอกกระแสในอดีต เรื่อง Die Tomorrow แสดงปรากฏการณ์ความตาย การให้ข้อคิดในการเกิด แก่ เจ็บ ตาย และใช้ชีวิต และเรื่อง Girl Don't Cry รวบรวมความนึกคิด ความรู้สึก และธรรมชาติของวัยรุ่นในยุค จะเห็นได้ว่าภาพยนตร์ทุกเรื่องกำหนดฉากคำนึงถึงมิติต่างๆ ได้แก่ ยุคสมัยเวลา หรือช่วงเวลา สถานที่ สภาพทางสังคมและสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรมเสมอ

1.6 ผู้เล่าเรื่อง

ผู้เล่าเรื่องที่พบในภาพยนตร์ที่กำกับโดยนพพลมีอยู่ 2 ประเภทหลัก ได้แก่ ผู้เล่าเรื่องที่ไม่ใช่ตัวละครในเรื่อง (External Narrator) แบบไม่แสดงทัศนคติของตน (Impersonal Narrator) โดยเป็นผู้เล่าเรื่องแบบไม่แสดงทัศนคติของตน (Impersonal Narrator) นับเป็นวิธีนำเสนอเรื่องราวจากมุมมองของผู้กำกับ ซึ่งดูคล้ายกับว่าเหตุการณ์เกิดขึ้นเองโดยไม่มีผู้เล่าแต่ความเป็นจริงแล้วอยากให้ผู้ชมคาดเดาเหตุการณ์และตีความการกระทำของตัวละครเอง ทำให้ได้ขบคิดไปพร้อมๆ กับเนื้อเรื่องที่กำลังดำเนินไป โดยภาพยนตร์ที่ใช้ผู้เล่าเรื่องประเภทนี้ ได้แก่ เรื่อง 36 เรื่อง Mary is happy, Mary is happy และภาพยนตร์สั้นทั้ง 6 ตอนของเรื่อง Die Tomorrow

ส่วนภาพยนตร์เรื่องฟรีแลนซ์ ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ และเรื่อง Girl Don't Cry ใช้ผู้เล่าเรื่องที่เป็นตัวละครในเรื่อง (Internal Narrator) แบบผู้เล่าเรื่องเป็นตัวละครหลัก (Character Narrator) โดยเล่าสิ่งที่ตนเองประสบมา ด้านภาพยนตร์เรื่อง The Master ก็เลือกใช้ผู้เล่าเรื่องที่เป็นตัวละครในเรื่องเช่นกัน แต่เป็นแบบผู้เล่าเรื่องที่เป็นพยาน (Witness-Narrator) คือเป็นผู้เล่าเรื่องเล่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวละครหลัก แต่จะมีความรับรู้จำกัดเพราะไม่อาจรับรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นกับตัวละครหลักได้หมด

2. ตระกูลภาพยนตร์ในภาพยนตร์ที่กำกับโดยนพพล อารมณ์ตลกขบขัน

ภาพยนตร์ที่กำกับโดยนพพลจัดอยู่ในหมวดภาพยนตร์บันเทิง ได้แก่ ภาพยนตร์เรื่อง 36 เรื่อง Mary is happy, Mary is happy เรื่องฟรีแลนซ์ ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ ซึ่งมุ่งให้เกิดผลทางอารมณ์ ความรู้สึกมากกว่าข้อเท็จจริงแต่ก็แฝงแง่คิด นอกจากนี้ยังปรากฏประเภทภาพยนตร์แนวสารคดีร่วมด้วย ได้แก่ ภาพยนตร์ The Master และเรื่อง Girl Don't Cry อันมุ่งนำเสนอความเป็นจริงในประเด็นที่น่าสนใจ ส่วนภาพยนตร์เรื่อง Die Tomorrow มีลักษณะร่วมของภาพยนตร์บันเทิงและภาพยนตร์สารคดีผสมผสานกัน

สำหรับตระกูลภาพยนตร์ปรากฏ ดังนี้ ภาพยนตร์เรื่อง 36 จัดเป็นภาพยนตร์รักโรแมนติกและมีลักษณะร่วมของภาพยนตร์ศิลปะ เรื่อง Mary is happy, Mary is happy จัดเป็นภาพยนตร์ตลกขบขันและแฝงแนวคิดของภาพยนตร์ศิลปะเข้าไปด้วย นั่นคือ นำเสนอ “ความเป็นจริง” ผ่านการนำเสนอแบบ “เหนือจริง” โดยเล่าเรื่องผ่านข้อความจำนวน 410 ข้อความในทวิตเตอร์ของแมรี มาโลนี่ หนึ่งในผู้ติดตามแอ็กเคานท์ทวิตเตอร์ของ นวพล ใช้กลวิธีอธิบายแต่ละชิ้นและแสดง คอนเซ็ปต์ด้วยการขึ้นข้อความทวิตเตอร์รวมทั้งสิ้น 410 ข้อความในภาพยนตร์ เรื่องฟรีแลนซ์ ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ นอกจากนี้จัดเป็นภาพยนตร์สะท้อนสังคมเพราะสะท้อนสภาพเศรษฐกิจและสังคมผ่านวิถีชีวิตของตัวละครแล้ว ยังจัดเป็นภาพยนตร์ตลก เพราะสอดแทรกมุกตลกเป็นระยะ ด้านภาพยนตร์เรื่อง The Master และเรื่อง Girl Don't Cry เป็นภาพยนตร์สารคดี ส่วนภาพยนตร์เรื่อง Die Tomorrow ปรากฏลักษณะของภาพยนตร์ศิลปะเนื่องจากมีวิธีการนำเสนอตามมุมมองของผู้กำกับ โดยมีลักษณะร่วมของหลายตระกูลภาพยนตร์เนื่องจากการรวมภาพยนตร์สั้นจำนวน 6 เรื่องไว้ด้วยกัน โดยปรากฏลักษณะของภาพยนตร์รักและภาพยนตร์ชีวิต จุดเด่นที่สุดคือมีการข้ามประเภทของภาพยนตร์ นั่นคือ เป็นทั้งภาพยนตร์บันเทิงและภาพยนตร์ สารคดี กล่าวโดยสรุปได้ว่าภาพยนตร์ที่กำกับโดยนวพลมีที่อยู่ในตระกูลภาพยนตร์ใดตระกูลหนึ่งและมีทั้งคาบเกี่ยวกันหลายตระกูล รวมทั้งมีภาพยนตร์ที่ข้ามประเภท อันได้แก่ มีลักษณะแบบภาพยนตร์สารคดี (Non-fiction) แทรกอยู่ในภาพยนตร์ที่เป็นเรื่องสมมติ (Fiction)

อภิปรายผลการวิจัย

จากการสรุปผลการวิจัย ผู้วิจัยขอเสนอประเด็นที่นำมาสู่การอภิปรายผล ดังนี้

1. การเล่าเรื่องในภาพยนตร์ที่กำกับโดยนวพล อารมณ์ขัน ทฤษฎี รายละเอียดดังนี้

1.1 แก่นเรื่อง

รักศานต์ วิวัฒน์สินอุดม (2558) อธิบายว่าแก่นเรื่องหรือความคิดหลักต้องเชื่อมทุกปัจจัยในเรื่อง ทำให้สอดคล้องเป็นหนึ่งเดียวกัน ซึ่งเป็นเป้าหมายของผู้กำกับที่ต้องการสื่อสารกับผู้ชม มักเกี่ยวข้องกับมนุษย์ สังคม สภาพแวดล้อม และที่สำคัญต้องสัมพันธ์กับประเภทภาพยนตร์ ซึ่งสอดคล้องกับภาพยนตร์ของนวพลที่แก่นเรื่องเชื่อมโยงเนื้อหาภาพยนตร์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน อันประกอบไปด้วยแก่นเรื่องที่หลากหลาย ได้แก่ แก่นเรื่องด้านปัญหาวัยรุ่น (Coming of Age) อย่างเรื่อง Mary is happy, Mary is happy และ Girl Don't Cry สะท้อนให้เห็นภาวะและความ นึกคิดของวัยที่กำลังจะก้าวข้ามเป็นผู้ใหญ่ ด้านภาพยนตร์เรื่อง 36 และฟรีแลนซ์ ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ มีแก่นเรื่องที่ตัวละครมีทัศนคติในการดำเนินชีวิตเป็นปัจเจก ภาพยนตร์เรื่อง Die Tomorrow เน้นแง่คิด คือ มีเนื้อหาในเชิงความคิดที่ให้นัยสำคัญต่อผู้ชม มุ่งนำเสนอในบางแง่มุมหรือสภาวะให้ชัดเจนขึ้น นำเสนอในรูปแบบที่ท้าทายต่อการตีความ และเรื่อง The Master ที่นำเสนอปรากฏการณ์การชมภาพยนตร์ในยุคสมัยหนึ่งและมุ่งนำเสนอวัฒนธรรมการชมภาพยนตร์ที่สร้างจากเรื่องจริง ผ่านทัศนคติหรือมุมมองของกำกับเพื่อประโยชน์การรับรู้ของผู้ชมตั้งที่ผู้กำกับต้องการนำเสนอ ทั้งนี้ก็เพื่อกระตุ้นอารมณ์ ให้เหตุผลแก่ผู้ชม เร่งเร้า และขยายขอบเขตของการรับรู้ของผู้ชมให้กว้างขวางออกไป ซึ่งเป็นไปตามความหมายและความสำคัญของภาพยนตร์สารคดีที่มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช สาขาวิชานิเทศศาสตร์ (2532, น. 24) กล่าวสรุปไว้ว่าเป็นภาพยนตร์ที่สร้างจากเรื่องจริง ผ่านทัศนคติหรือมุมมองของผู้สร้างภาพยนตร์ เพื่อประโยชน์การรับรู้ของผู้ดูตั้งที่ตนต้องการนำเสนอ

1.2 โครงเรื่อง

Kernen (1999) ได้สรุปแม่แบบของโครงเรื่องไว้ว่ามี 9 แบบ และ Booker (2014) แบ่งแม่แบบของโครง

เรื่องภาพยนตร์ไว้ 7 ประเภท ซึ่งแม่แบบร่วม ได้แก่ การค้นหา อันปรากฏในภาพยนตร์ที่กำกับโดยนพพล ดังนี้ ภาพยนตร์เรื่อง 36 ที่ตัวละครเอกค้นหาสิ่งของ ความทรงจำและความสัมพันธ์ที่หายไป เรื่อง Mary is happy, Mary is happy ตัวละครเอกค้นหาความหมายของชีวิต เรื่อง The Master ค้นหาคำตอบให้แก่ ปรากฏการณ์หนึ่งที่เคยเกิดขึ้นกับวงการภาพยนตร์ไทยเรื่องฟรีแลนซ์ ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ ตัวละครเอกแสวงหาความสำเร็จจากการเอาชนะร่างกายของตนเอง เรื่อง Die Tomorrow นำเสนอปรากฏการณ์ความตาย นัยหนึ่งคือการค้นหานิยามของคำว่า “ตาย” และวิธีรับมีอยู่รูปแบบต่างๆ เรื่อง Girls Don't Cry ค้นหาความหมายของชีวิตวัยรุ่น และวิธีการการมุ่งสู่ความฝันและความสำเร็จของวัยรุ่นในยุคหนึ่ง ด้านโครงสร้างการเล่าเรื่องเป็นไปตามโครงสร้างสามองก์ คือ มีช่วงเริ่มเรื่อง ช่วงพัฒนาเหตุการณ์ ภาวะวิกฤติ ภาวะคลี่คลาย และช่วงยุติเรื่องราว มีเพียงบางเรื่องที่สามารถลดทอนขั้นตอนลงไป แต่ก็ยังคงเป็นไปตามแบบแผนขององก์ ตามนิยามของรักซานดี วิวัฒน์สินอุดม (2558) ที่กล่าวว่า สำหรับโครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์บันเทิงมีตั้งแต่สอง สาม องก์ หรืออาจมากกว่านั้น แต่ส่วนใหญ่มีสามองก์ เรียกว่า “โครงสร้างสามองก์” (Three-act Structure)

1.3 ตัวละคร

ฟอร์สเตอร์ (1963 อ้างถึงในอิรวาดิ ไตลิ่งคะ, 2543) กล่าวว่าตัวละครมี 2 ประเภท ได้แก่ ตัวละครที่แบนราบหรือมีมิติเดียว (Flat Character) คือ ตัวละครที่ลักษณะนิสัย หรือพฤติกรรมคาดเดาง่าย ข้อดีของตัวละครประเภทนี้คือทำความเข้าใจง่าย โดยพบในภาพยนตร์ที่กำกับโดยนพพล อันได้แก่ ตัวละครในภาพยนตร์เรื่อง The Master และตัวละครที่มีลักษณะกลม หรือเห็นได้รอบด้าน หรือมีหลายมิติ (Round Character) คือ ตัวละครที่ลักษณะนิสัยหรือพฤติกรรมหลากหลาย แต่ละลักษณะอาจขัดแย้งกันและคาดเดายาก พัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงนิสัยหรือทัศนคติได้ตามเหตุการณ์ พบในภาพยนตร์ที่กำกับโดยนพพล อันได้แก่ ตัวละครในภาพยนตร์เรื่อง 36 เรื่อง Mary is happy, Mary is happy เรื่องฟรีแลนซ์ ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ และเรื่อง Girl Don't Cry

ดังนั้น แม้จะพบตัวละครทั้ง 2 ประเภทในภาพยนตร์ทั้ง 6 เรื่อง แต่ส่วนใหญ่จะเป็นตัวละครที่เห็นได้รอบด้านหรือมีหลายมิติมากกว่า พ้องกับจรูญพร ปรปักษ์ประลัย (2552) ที่แสดงทัศนะไว้ว่าตัวละครที่ดีไม่จำเป็นต้องดีเลิศ แต่ต้องมี 2 ด้านเหมือนเหรียญที่มีหัวและก้อย ส่วนเรื่อง Die Tomorrow เนื่องจากนำเสนอในรูปแบบภาพยนตร์สั้นจึงต้องวิเคราะห์คาแรกเตอร์ของตัวละคร ซึ่งพบว่ามีบุคลิกที่เสริมส่งให้การเล่าเรื่องสมเหตุสมผลมากขึ้น สอดรับกับที่ทองอาจ สิงห์ลำพอง (2558) นิยามไว้ว่าตัวละครคือการแสดงออกของคนที่มีลักษณะบุคลิกตามที่ผู้เขียนบทเลือกไว้ มีมุมมองแตกต่างกันออกไปตามสภาพแวดล้อมและพื้นเพของแต่ละคน

1.4 ความขัดแย้ง

วานิช จรุงกิจอนันต์ (2543) กล่าวว่าความขัดแย้งทางความรู้สึกที่เป็นปรปักษ์ภายในจิตใจของตัวละครเอง เรียกว่า ความขัดแย้งภายใน (Internal Conflict) ซึ่งเป็นความขัดแย้งที่ปรากฏในภาพยนตร์ที่กำกับโดยนพพลมากที่สุด คือปรากฏทั้ง 6 เรื่อง ส่วนความขัดแย้งที่พบรองลงมาคือความขัดแย้งระหว่างบุคคล ความขัดแย้งคนกับสังคม และความขัดแย้งคนกับธรรมชาติ อันจัดอยู่ในความขัดแย้งภายนอก ซึ่งก็พ้องกับวานิช จรุงกิจอนันต์ (2543) อีกเช่นกันที่กล่าวว่าถ้าตัวละครขัดแย้งกับตัวละคร สังคม และธรรมชาติ จะเรียกรวมว่า ความขัดแย้งภายนอก (External Conflict) ทั้งนี้องค์ประกอบด้านความขัดแย้งนี้มีส่วนสำคัญที่ทำให้เรื่องราวดำเนินไปได้อย่างน่าสนใจและน่าติดตามมากขึ้น ทั้งนี้ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นยัง ตรงกับที่รักซานดี วิวัฒน์สินอุดม (2558) แจกแจงประเภทของความขัดแย้งไว้ 4 ประเภท ได้แก่ ความขัดแย้งภายในจิตใจของตนเอง

ความขัดแย้งระหว่างบุคคล ความขัดแย้งคนกับสังคม และความขัดแย้งคนกับธรรมชาติ

1.5 ฉาก

ฉากที่พบในภาพยนตร์ที่กำกับโดยนพพลพงษ์กษานวิชัยของวีระยุทธ ทรัพย์ประเสริฐ (2559) ที่ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์โครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ที่กำกับโดยคงเดช จาตุรันต์รัศมี สรุปผลการวิจัยว่ามักมีการนำเสนอฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ซึ่งอิงอยู่กับยุคสมัยตามเนื้อเรื่อง ทำให้ทราบว่าผู้กำกับไทยส่วนหนึ่งนิยมใช้ฉากสิ่งประดิษฐ์ตามช่วงเวลานั้นๆ ของท้องเรื่อง โดยฉากสิ่งประดิษฐ์ซึ่งอิงกับยุคสมัยตามเนื้อเรื่องพบในภาพยนตร์ที่กำกับโดยนพพลทั้ง 6 เรื่อง ทั้งยังพบฉากธรรมชาติในภาพยนตร์บางเรื่อง ได้แก่ เรื่อง Mary is happy, Mary is happy และเรื่อง ฟรีแลนซ์ ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ นอกจากนี้ยังพบการใช้ฉากอื่นๆ ผสมผสาน กล่าวคือใช้ฉากช่วงเวลาหรือยุคสมัยเป็นปัจจุบันเสมอ แม้เรื่อง The Master จะพูดถึงยุคเรื่องราวในอดีตกับผู้ใช้สัมภาษณ์ แต่ผู้ใช้สัมภาษณ์ก็แสดงความคิดเห็นที่เป็นปัจจุบัน

อย่างไรก็ดียังปรากฏฉากแสดงสภาพทางสังคมและสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรมหรือทางวัฒนธรรมเสมอ รวมทั้งมีการรวบรวมความนึกคิด ความรู้สึก และธรรมชาติของตัวละคร จะเห็นได้ว่าภาพยนตร์ทุกเรื่องกำหนดฉากค่านึงถึงมิติต่างๆ ได้แก่ ยุคสมัยเวลาหรือช่วงเวลา สถานที่ สภาพทางสังคมและสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรมเสมอ สอดรับกับรักศานต์ วิวัฒน์สินอุดม (2558) ที่กล่าวไว้ว่า การกำหนดแต่ละฉากต้องคำนึงถึงมิติต่างๆ ด้วย คือ ยุคสมัยเวลาหรือช่วงเวลา สถานที่ และระดับของความขัดแย้ง โดยแบ่งประเภทของฉากออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่ ฉากธรรมชาติ ได้แก่ สภาพที่แวดล้อมตัวละคร เช่น ป่าไม้ ลำธาร หรือบรรยากาศค่าเช่าในแต่ละวัน ฉากสิ่งประดิษฐ์ ได้แก่ บ้าน เครื่องใช้ในครัว หรือสิ่งประดิษฐ์ที่มนุษย์ ไว้ใช้สอย ฉากช่วงเวลาหรือยุคสมัย ได้แก่ ยุคสมัยหรือช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์ขึ้นตามท้องเรื่อง ฉากการดำเนินชีวิตของตัวละคร หมายถึง สภาพแบบแผนหรือกิจวัตรประจำวันของตัวละคร ของชุมชน หรือท้องถิ่นที่ตัวละครอาศัยอยู่ และฉากสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม หมายถึง สภาพแวดล้อมที่จับต้องไม่ได้ แต่มีลักษณะเป็นความเชื่อหรือความคิด เช่น ค่านิยม ธรรมเนียม ประเพณี เป็นต้น

1.6 ผู้เล่าเรื่อง

ประเภทของผู้เล่าเรื่องที่พบมากในภาพยนตร์ที่กำกับโดยนพพล นิยมใช้ในภาพยนตร์ของผู้กำกับคนอื่นๆ เช่นกัน เนื่องจากเป็นวิธีนำเสนอเรื่องราวจากมุมมองของผู้ส่งสาร ในที่นี้หมายถึงผู้กำกับ ซึ่งดูคล้ายกับว่าเหตุการณ์เกิดขึ้นเองโดยไม่มีผู้เล่าแต่ความเป็นจริงแล้ว ผู้กำกับอยากให้ผู้ชมคาดเดาเหตุการณ์และตีความการกระทำของตัวละครเอง สอดคล้องกับปัทมวดี จารูร (2528) ที่กล่าวว่า การเลือกผู้เล่าเรื่องเป็นวิธีการนำเสนอของผู้ส่งสารว่าใครจะเป็นคนเล่าเรื่อง คือ เล่าเรื่องจากสายตาหรือทัศนยะของบุคคลใด ภาพยนตร์เรื่อง 36 เรื่อง Mary is happy, Mary is happy และภาพยนตร์สั้นจำนวน 6 ตอนในภาพยนตร์เรื่อง Die Tomorrow ใช้ผู้เล่าเรื่องที่ไม่ใช่ตัวละครในเรื่อง (External Narrator) แบบไม่แสดงทัศนยะของตน (Impersonal Narrator) ด้านภาพยนตร์เรื่อง ฟรีแลนซ์ ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ เรื่อง Girl Don't Cry และช่วงสัมภาษณ์ของภาพยนตร์เรื่อง Die Tomorrow ใช้ผู้เล่าเรื่องที่เป็นตัวละครในเรื่อง (Internal Narrator) แบบผู้เล่าเรื่องเป็นตัวละครหลัก (Character Narrator) ด้านภาพยนตร์เรื่อง The Master ก็เลือกให้ผู้เล่าเรื่องที่เป็นตัวละครในเรื่องเช่นกัน แต่เป็นแบบผู้เล่าเรื่องที่เป็นพยาน (Witness-Narrator) นี้ พ้องกับอิรวดี ไตลิ่งคะ (2543) ที่สรุปไว้ว่าผู้เล่าเรื่องแบบออกเป็นผู้เล่าเรื่องที่เป็นตัวละครในเรื่อง (Internal Narrator) หรือที่เรียกกันว่า ผู้เล่าเรื่องแบบใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 (First Person Narrator) แบ่งออกเป็น 2 ประเภทย่อย ได้แก่ ผู้เล่าเรื่องที่เป็นตัวละครหลัก (Character Narrator) และผู้เล่าเรื่องที่เป็นพยาน (Witness-Narrator) และ

ผู้เล่าเรื่องที่ไม่ใช่ตัวละครในเรื่อง (External Narrator) แบ่งออกเป็น 2 ประเภทย่อย ได้แก่ ผู้เล่าเรื่องแบบผู้ประพันธ์ (Authorial Narrator) และผู้เล่าเรื่องแบบเสมือนมีตัวตน (Personal Narrator) แบ่งออกเป็น 3 แบบ คือ ผู้เล่าเรื่องที่เป็นผู้รอบรู้ (Omniscient) ผู้เล่าเรื่องแบบรับรู้จำกัด (Limited) และผู้เล่าเรื่องแบบไม่แสดงทัศนะของตน

2. ตระกูลภาพยนตร์ในภาพยนตร์ที่กำกับโดยนवल อารังรัตนฤทธิ

กิริพันธ์ อนุวัชศิริวงศ์ (2543) สรุปไว้ว่าสารที่มุ่งให้ผลด้านอารมณ์ความรู้สึก ได้แก่ งานศิลปะ และบันเทิงคดีต่างๆ ระดับพื้นฐานของสารประเภทนี้คือให้ความเพลิดเพลิน ส่วนระดับสูงคือให้ความเจริญใจในเชิงอุดมคติ และพัฒนาคุณภาพทางจิตใจคนในสังคม ซึ่งตรงกับลักษณะภาพยนตร์ที่กำกับโดยนवल ได้แก่ ภาพยนตร์เรื่อง 36 เรื่อง Mary is happy, Mary is happy เรื่องฟรีแลนซ์ ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ โดยมีลักษณะโครงสร้างการเล่าเรื่องแบบภาพยนตร์บันเทิงอย่างชัดเจนคือมีการใช้ชองก์มาช่วยเล่าเรื่อง ซึ่งสอดคล้องกับ Freytag (1863 as cited in Kelley, 2011) ที่กล่าวว่ากรเขียนบทภาพยนตร์แนวนันทิงมักใช้แนวการเขียนแบบสามองก์เป็นพื้นฐานเพื่อให้เรื่องมีพลัง โดยสามารถวางรูปแบบได้หลากหลายและไม่ตายตัว อันประกอบด้วยตอนต้นเรื่อง กลางเรื่อง และตอนจบของเรื่อง นอกจากนี้ยังปรากฏประเภทภาพยนตร์แนวสารคดี ได้แก่ ภาพยนตร์ The Master และเรื่อง Girl Don't Cry อันมุ่งนำเสนอความเป็นจริงในประเด็นที่น่าสนใจ ไม่ว่าจะเป็นปรากฏการณ์ทางสังคม วัฒนธรรม กฎระเบียบ และความจริงเชิงนามธรรมต่างๆ ที่มนุษย์ต้องอยู่ร่วมกับชุดข้อมูลนี้ ส่วนภาพยนตร์เรื่อง Die Tomorrow มีลักษณะร่วมของภาพยนตร์บันเทิงและภาพยนตร์สารคดีผสมผสานกัน

สำหรับตระกูลภาพยนตร์ Kerdee (2010 อ้างถึงในอภิสิทธิ์ ปุระสาชิต, 2557) ได้แยกตระกูลภาพยนตร์เป็น 13 ตระกูลหลัก ซึ่งเมื่อนำองค์ประกอบของสูตร หรือองค์ประกอบของแบบแผน (Formulaic Elements) ของเบอร์เกอร์ (1992 อ้างถึงในกฤษดา เกิดดี, 2558) มาร่วมวิเคราะห์ ทำให้ทราบว่า ภาพยนตร์เรื่อง 36 จัดเป็นภาพยนตร์รักโรแมนติกและมีลักษณะร่วมของภาพยนตร์ศิลปะ เรื่อง Mary is happy, Mary is happy จัดเป็นภาพยนตร์ตลกขบขันและแฝงแนวคิดของภาพยนตร์ศิลปะเข้าไปด้วย นั่นคือ นำเสนอ “ความเป็นจริง” ผ่านการนำเสนอแบบ “เหนือจริง” เรื่องฟรีแลนซ์ ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ นอกจากจะจัดเป็นภาพยนตร์สะท้อนสังคม เพราะสะท้อนสภาพเศรษฐกิจและสังคมผ่านวิถีชีวิตของตัวละครแล้ว ยังจัดเป็นภาพยนตร์รักโรแมนติก เพราะเนื้อหาล้วนหนึ่งกล่าวถึงความสัมพันธ์ของหนุ่มสาว ด้านภาพยนตร์เรื่อง The Master และเรื่อง Girl Don't Cry เป็นภาพยนตร์สารคดี ส่วนภาพยนตร์เรื่อง Die Tomorrow ปรากฏลักษณะของภาพยนตร์ศิลปะเนื่องจากมีวิธีการนำเสนอตามมุมมองของผู้กำกับ โดยมีลักษณะร่วมของหลายตระกูล ภาพยนตร์เนื่องจากเป็นการรวมภาพยนตร์สั้นจำนวน 6 เรื่องไว้ด้วยกัน โดยปรากฏลักษณะของภาพยนตร์รักและภาพยนตร์ชีวิต จุดเด่นที่สุดคือมีการข้ามประเภทของภาพยนตร์ นั่นคือ เป็นทั้งภาพยนตร์บันเทิงและภาพยนตร์สารคดี กล่าวโดยสรุปได้ว่าภาพยนตร์ที่กำกับโดยนवलมีที่อยู่ในตระกูลภาพยนตร์ใดตระกูลหนึ่ง และมีทั้งคาบเกี่ยวกันหลายตระกูล รวมทั้งมีภาพยนตร์ที่ข้ามประเภทด้วย

ดังนั้น ภาพยนตร์ที่กำกับโดยนवलสอดคล้องกับทฤษฎีการเล่าเรื่อง เนื่องจากเป็นบันเทิงคดีที่นำเสนอเรื่องเล่าผ่านองค์ประกอบพื้นฐานของการเล่าเรื่อง ได้แก่ แก่นเรื่อง เรื่องราว โครงเรื่อง ตัวละคร ความขัดแย้ง ฉาก และผู้เล่าเรื่อง อย่างครบถ้วน ทั้งยังปรากฏแนวภาพยนตร์สารคดีที่มุ่งเสนอปรากฏการณ์ทางสังคม นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับทฤษฎีตระกูลภาพยนตร์ซึ่งเป็นการจัดหมวดหมู่ภาพยนตร์ เนื่องจากแต่ละเรื่องมีองค์ประกอบสำคัญ ได้แก่ ลักษณะตัวละคร ความขัดแย้ง ฉาก เหตุการณ์ โครงสร้างการดำเนินเรื่อง และแก่นเรื่อง ซึ่งทำให้นามำจำแนกตระกูลได้โดยง่าย โดยปรากฏตระกูลร่วมเป็นส่วนใหญ่ ทั้งยังมีการข้ามประเภท

นั่นคือมีลักษณะแบบภาพยนตร์สารคดี (Non-fiction) แทรกอยู่ในภาพยนตร์ที่เป็นเรื่องสมมติ (Fiction)

ข้อเสนอแนะ

สำหรับข้อเสนอแนะหัวข้อวิจัยเรื่อง “การเล่าเรื่องในภาพยนตร์ที่กำกับโดยนवल อารงรัตน์ฤทธิ์” แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. ข้อเสนอทั่วไป

1.1 ทำให้เห็นแนวทางและกลวิธีการนำเสนอของนवल อารงรัตน์ฤทธิ์ ซึ่งนำไปประยุกต์ใช้และพัฒนาต่อยอดงานวิจัยอื่นๆได้

1.2 ผลการวิจัยจักเป็นประโยชน์ต่อวงการภาพยนตร์ไทยเพราะทำให้เห็นวิธีการสร้างสรรค์ผลงานและวัฒนธรรมการกำกับของผู้กำกับชาวไทย

1.3 ผลการวิจัยนี้นำไปอ้างอิงและเป็นภาพแทนภาวะและความเป็นไปของวงการภาพยนตร์ในยุคหนึ่งได้

2. ข้อเสนอการวิจัย

2.1 เนื่องจากนवल อารงรัตน์ฤทธิ์ไม่ได้เป็นแค่ผู้กำกับ แต่ยังเขียนบทภาพยนตร์ด้วย ดังนั้นควรศึกษาและวิเคราะห์กลวิธีในการเขียนบทของนवलเพิ่มเติม เพื่อให้ทราบมุมมอง วิธีการ และลำดับขั้นตอนก่อนจะกลายเป็นภาพยนตร์เรื่องหนึ่งๆ

2.2 ภาพยนตร์ของนवल อารงรัตน์ฤทธิ์เกิดขึ้นในยุคหลังสมัยใหม่ จึงสามารถศึกษาเรื่องภาพสะท้อนในภาพยนตร์ที่กำกับโดยนवलกับศิลปะยุคหลังสมัยใหม่ได้

2.3 ควรศึกษาการรับรู้ความหมายและการตีความของผู้ชมที่ชมภาพยนตร์ที่กำกับโดยนवल อารงรัตน์ฤทธิ์ เพื่อให้ทราบถึงการเข้าถึงและเข้าใจของผู้ชม

บรรณานุกรม

- กฤษดา เกิดดี (2558). **ภาพยนตร์วิจารณ์**. ปทุมธานี : มหาวิทยาลัยรังสิต. [Krisada Kerdee (2015). **Film Criticism**. Pathum Thani : Rangsit University.]
- กาญจนา แก้วเทพ (2541). **การวิเคราะห์สื่อ : แนวคิดและเทคนิค**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. [Kanchana Kaewthep (1998). **Media Analysis : Concept and Technique**. Bangkok : Chulalongkorn University.]
- ชลองรัฐ เหมอมาลัยชลมารค (2559). **เรื่องเล่าวิทยา**. ปทุมธานี : มหาวิทยาลัยรังสิต [Chalongrat Chermanchonlamark (2016). **Study of Narrative**. Phathum Thani : Rangsit University.]
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2548). **ทฤษฎีและการวิจารณ์ภาพยนตร์เบื้องต้น หน่วยที่ 1-8**. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. [Sukhothai Thammathirat Open University, (2005). **Film Theory and Criticism Studies, Chapters 1-8**. Nonthaburi : Sukhothai Thammathirat Open University]
- รักसानต์ วิวัฒน์สินอุดม (2558). **การเขียนบทภาพยนตร์บันเทิง**. กรุงเทพฯ : 21 เซ็นจูรี่. [Raksan Wiwatsinudom (2015). **Feature Film Screenwriting**. Bangkok : 21 Century.]
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554** กรุงเทพฯ : ศิริวัฒนาอินเตอร์พริ้นท์. [Royal Institute. (2013). **Royal Institute Dictionary 2011 Edition**. Bangkok : sirivatana interprint.]
- วานิช จรุงกิจอนันต์ (2538). **ศาสตร์แห่งเรื่องสั้นและนิยาย**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์บูรพาสาส์น (1991) [Wanich Jarungkitanan (1995). **Science of Short Stories and Novels**. 2nd Edition. Bangkok : Burapasarn (1991)]
- อภิสิทธิ์ ปุระสาชิต (2557). **การออกแบบเรขาคณิตสำหรับภาพยนตร์ไทยตระกูลต่างๆ โดยใช้ไทโปกราฟีเป็นองค์ประกอบหลัก**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. คณะศิลปกรรมศาสตร์. [Abhisit Purasachit (2014). **Graphic Design for Thai Films of All Genres by Use of Typography as the Main Element**. Master of Fine and Applied Arts Thesis, Chulalongkorn University. Faculty of Fine and Applied Arts.]

เว็บไซต์

- ไทยพีบีเอส. (2555, 14 ตุลาคม). **หนังไทยคว้ารางวัลใหญ่เทศกาลปูซาน**. สืบค้นจาก [https:// news.thaipbs.or.th/content/118350](https://news.thaipbs.or.th/content/118350) [Thai PBS. (2012, 14 October) **Thai movies have won big awards at Busan Festival**. Retrieved : 14 October 2012 from <http://news.thaipbs.or.th//content/118350>]
- นาวพล อัมรรรัตนฤทธิ. (2560ก). **FEATURE FILM**. สืบค้นเมื่อ 7 ตุลาคม, 2560, จาก <http://nawee4.tumblr.com/film> [Nawapol Thamrongrattanarit (2017). **FEATURE FILM**. Retrieved 7 October 2017, from <http://nawapolnawapol.com/page/film>.]

นวพล ชำรงรัตนฤทธิ์ (2561ข). **FILM**. สืบค้นเมื่อ 17 พฤศจิกายน, 2561, จาก <http://nawapol.com/page/film> [Nawapol Thamrongrattanarit (2017). **FILM**. Retrieved 17 November 2017, from <http://nawapolnawapol.com/page/film>.]

Berger, Arthur Asa (1992). **Popular Culture Genres : Theories and Texts**. Retrieved 7 October 2017, from https://books.google.co.th/books?id=lz8sBQAAQBAJ&printsec=frontcover&hl=th&source=gbs_ge_summary_r&cad=#v=onepage&q&f=false Kelley

Griffith (2011). **Writing Essays About Literature**. Retrieved October 2017, from <https://books.google.co.th/books?id=a05Efo1hOa4C&pg=PA52&dq=Gustav+Freytag+pyramid&hl=th&sa=X&ved=0ahUKEwjqlrvwb3WAhXEJJQKHV5zDQQQ6AEILTAB#v=onepage&q=pyramid&f=false>